

REDACȚIA
strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL
Anul Austro-Ungaria:
un an 20 cor. pe 1/2
10 cor.; pe 1/4 de an
cor.; pe 1 lună 2 cor.
de Duminecă pe an
4 coroane. —
Pentru România și
străinătate pe an:
40 franci.
Inscrisoane nu se napolază

ADMINISTRAȚIA:
Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:
de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

S. Sa Episcopul Popea în Academia Română.

Ziua de Luni, 12/26 Martie 1900,
rămâne înscrisă între zilele mari
istoria noastră culturală și națio-
nală.

În această zi s'a făcut, precum
am receptiunea P. S. Sale părinte-
Nicolae Popea, Episcop al Caran-
beșului, între membri activi ai
Academiei Române din București.

Darea de seamă despre această
lemnitate va fi citită, nu ne indoim,
cea mai mare satisfacție, de în-
reg publicul nostru bine simțitor,
deosebire de confesiune, de proveniență
de credințe politice.

Pe toți de-o potrivă este merit să
înalte acest îmbucurător eveniment,
marcabil din toate punctele de vedere.

Mai întâiu suntem mândri, că
Academia Română, alegând pe părin-
te Popea între membrii săi activi,
incoronat după merit opera vieții ace-
stei frunză al nostru, care de mai bine
de jumătate de secol, petrecut în traiu
lămurit și în muncă cinstită și desin-
cesată, este părtăș la toate luptele și
împreinderile noastre; a fost și este
părinte al edificării noastre naționale;
fost colaboratorul și executorul testa-
mentului său spiritual a nemur-
tății noastre, care astăzi este un
părinte al tuturor reprezentanților
naștrilor noastre naționale și cultu-
rale.

Suntem apoi mândri, că recepti-
unea părintelui Popea în Academia Ro-
mână s'a făcut în mod extraordinar
de solemn: sub presiunea M. Sale
Regelui Carol, care în alocuțiunea Sa
ținută să enunțe că salută cu deose-
bită bucurie pe părintele Popea între
academicieni; în prezența Prințului
moștenitor al României, a Metropolii-
lor și Prelaților Regatului român, și
unui public distins și mai numeros
la toate ocaziile analoge de mai
măinte.

Distincțiunea ce astfel s'a făcut
venerabilului nostru Arhiepiscop, se re-
spăndește și asupra noastră. Acel pu-
blic inteligent și atât de numeros,
cât nu-l mai încăpea sala festivă a
Academiei, a arătat prin prezența sa
în haine de sărbătoare, că este con-
știent că nu asistă la o simplă festivi-
tate academică, ci la o adevărată săr-
bătoare națională, prin care cel mai
mult onorați suntem noi românii din
Regatul ungar.

Suntem în fine mândri, că dis-
cursul de recepțiune al părintelui
Popea—despre viața și activitatea Me-
tropolitului Andreiu baron de Șaguna—
a fost nu numai ascultat cu deosebit
interes de elita vieții culturale, poli-
tice și sociale din România, dar a și
fost apreciat după întreaga lui im-
portanță, și a produs un răsădit,
care a luat proporțiile unei memo-
rabile manifestațiuni naționale.

În adevăr, o manifestațiune na-
țională, în sensul cel mai frumos al
cuvântului, a fost răspunsul dlui Di-
mitrie A. Sturdza la discursul de re-
cepțiune al părintelui Popea. Ear acea-
sta nu numai prin faptul că însuși
dl Sturdza s'a însărcinat să-l răs-
punză, cu autoritatea d-sale de bărbat
de litere și de stat, de represen-
tant și continuator al marilor tradiții
naționale care au clădit România mo-
dernă, ci mai ales prin constatările
înălțătoare de inimă ce dl Sturdza a
făcut în răspunsul său.

Este înălțător de inimă, când un
bărbat de greutatea dlui D. A. Stur-
dza enunță dela înălțimea sanctua-
rului culturii românești, că opera lui
Șaguna este înscrisă în cartea de aur
a întreg neamului românesc și mulțu-
mește părintelui Popea a fi dat pri-
legiu să se celebreze, în aula Aca-
demiei Române, memoria acestui ne-
muritor bărbat, despre care a con-
statat că, în întreaga istoria bisericii
române, nu se poate asemăna, în ac-
tivitate, înțelepciune și virtuți apos-
tolice, decât cu neuitatul Metropolit
al Moldovei Veniamin Costache, și
care deci, ca și acesta, nu este nu-
mai al eparchiei sale sau al țării
sale, ci amândoi de-o potrivă sunt
figuri sfinte și glorioase ale istoriei
națiunii române.

O mai vrednică și mai măreață
confirmare a unității noastre naționale,
a solidarității tuturor Românilor întru
împlinirea misiunii culturale ce Dum-
nezeu le-a dat pe acest pământ, fă-
cută de factori mai autorizați, cu
asistență mai ilustră, și în împreju-
rări mai solenne nu se poate ima-
gina, decât aceasta!

În grelele împrejurări prin care
treceam, acest eveniment varsă bal-
sam răcoritor în inimile noastre, ne
întărește sufletele, ne învioșează cre-
dința și speranța în viitor, ne oțel-
lește puterile în lupta seculară ce
purțăm!

Putem privi cu încredere înain-
tea noastră, acum că ne-a fost dat,
să ne pătrundem încă odată de ade-
vărul, că nu suntem singuri și păr-
șiți în lumea aceasta, nu suntem o
fracțiune, o „adunătură de străini“
în patria noastră, ci membrii unei
mari națiuni, cu mari aptitudini și
aspirațiuni culturale, care se simte
și se afirmă ca una și nedesprășită în
ceea-ce privește limba, tradițiile și
cultura sa națională, dela Tisa până
la Nistru, din Maramureș până la Ma-
rea-Neagră!

În același timp ni-s'a învederat
încă odată, că această solidaritate
națională a noastră este cimentată
pentru vecie și, cu toate sforțările
șobolanilor dela noi și din România,
se arată în tot mai mare strălucire,
totdeauna când ne învrednicim să
fim reprezentați de bărbați integri la
sufflet și la inimă, de adeverații con-
ducători ai neamului nostru.

Să ridicăm dar frunțile! Să nu
ne înspăimântăm de miseriile trecē-

toare ce ni le fac dușmanii și unii
dintre frații noștri rătașiți. Să avem
încredere în noi înșine, în forțele și
calitățile noastre proprii, cari vor
ajunge pentru a ne mântui de toate
relele, dacă vom fi oameni, și nu ne
vom abate din calea cea adevărată,
ce ne este bine croită de marii băr-
bați ai națiunii.

Putem, va să zică, aștepta în
liniște ceea-ce ne prepară tainutul
viitor, căci o știm dela părinți și o
simțim acum din nou că

Viitor de aur României are!
S. Albini.

Schimbări de persoane în cabinetul
Szöll. Foile maghiare din Budapesta aduc
știri despre unele schimbări de persoane
în ministerul actual. Ca fapt pozitiv se
vesteste, că ministrul de finanțe Lukács
László în timpul cel mai apropiat se re-
trage din minister din cauze sanitare. Ear
o altă știre, neconfirmată încă, spune, că
în cele din urmă s'ar fi găsit și persoana,
care să ocupe locul de ministru pe lângă
persoana Majestății Sale; acesta ar fi con-
tele Iuliu Széchenyi. Se zice că numirea lui
s'a și făcut deja și că Dumineca viitoare
noul ministru va depune jurământul.

Conflict ruso-turc. De câteva zile deja
presa înregistrează știri despre un conflict se-
rios, ce ar fi izbucnit între Rusia și Turcia.
Acum o telegramă cu data 28 l. c din Odesa,
publicată mai întâiu în „Standard“ din Lon-
dra vesteste următoarele: Raportul încordat
între Rusia și Turcia a ajuns acum la culme.
Rusia a mobilizat deja 250 000 de soldați,
pe cari îi are gata în tot momentul pentru
a-i pune în acțiune.

O ședință festivă la Academia Română.

— Raport special —
București, 14/27 Martie.

Luni în 13/26 Martie Academia-Ro-
mână s'a întrunit în ședință festivă ple-
nară, sub augusta președinție a Majestății
Sale Regelui Carol I, pentru a asculta dis-
cursul de recepțiune al noului său membru
al P. S. Sale Nicolae Popea, Episcop al Ca-
ranbeșului.

Lume aleasă și multă a alergat la a-
ceastă ședință, cum Academia nu văzuse
demult. Toți iluștri membri ordinari și co-
respondenți ai Academiei cari se găseau
în București, au venit înținută de plină ri-
goare, în frac și cu decorații, și aceasta la
expresa dorință a Majestății Sale Regelui.
Înalt-Prea Sfințiile Lor: Mitropolitul Primat
al României și Mitropolitul Moldovei au ve-
nit cu mare suită, în care se aflau mai
mulți Arhiepiscopi. Din provincie a sosit colo-
nelul Șaguna, nepotul Marelui Metropolit.
Au fost de față un număr mare de profes-
ori, doamne, domnișoare și tinerimea uni-
versitară. Colonia transilvană a fost în mod
demonstrativă prin dl Eugen Brote, Si-
meon Popescu, S. Albini, Aurel C. Popovi-
ciu și alții.

P. S. Sa dl Popea era îmbrăcat în or-
natul de gală, în reverenda violetă și avea
o înfățișare de-o frumusețe profetică. Era de
o dispoziție excelentă, întretinându-se cu

toți membri Academiei, cu P. S. Înălți pre-
lați ai României cu cari în scurțul timp pe-
trecut aici a ajuns într'un raport de inti-
mitate.

Era un aspect admirabil de a vedea
atâtea mărețe figuri la un loc, cei mai mulți
bătrâni și martori ai zilelor glorioase, urzi-
tori de fapte leperitoare, aproape fie-care
o pagină în istoria noastră contemporană. Și
văzând pe P. S. Sa Popea în mijlocul ace-
stor nemuritori, oricine a putut fi convins,
că porțile Academiei-Române s'au deschis
celui mai vrednic tovarăș al lor, celui mai
demonstrativ de astăzi al Transilvaniei noastre.

Pe la orele 11/2 intră în sala Majes-
tății Sa Regele, împreună cu Alteța Sa R.
Prințul moștenitor Ferdinand, întimpinăți de
Președintele Academiei dl Poni și de se-
cretarul general dl Sturdza. Regele și Prin-
țul dedură mâna cu P. S. Sa Popea și luară
loc la masa prezidențială.

Ședința o deschide dl Poni, președin-
tele Academiei. (Dăm pe pagina a 3 a a
ziarului nostru discursurile rostite. Red.)

Cuvântărea Majestății Sale ținută cu
glas înalt și sonor, timp de aproape un
sfert de ceas, a fost ascultată de marea
public stând în picioare și a fost aplaudată
cu însufiețire.

S'a ridicat după aceea P. Sa epi-
scopul Popea și a mulțumit pentru atâtea
caldură; a mulțumit înaltei corporațiuni
care l'a distins chemându-l în stinul ei, la
care cu drag a alergat pentru ca să con-
tribue, după putință, la îndeplinirea nobilei
misiuni ce Academia are. „Sunt cinci-
zeci de ani, de când n'am mai fost pe
aceste mândre plaiuri“, — zice P. S. Sa —
„și câte s'au schimbat pe atunci în Ro-
mânia. Ce progres colosal pe toate tere-
nele a știut să realizeze această țeară în
scurtul interval de 50 de ani și aceasta
mai ales grație celui bărbat trimis de pro-
vidență, care astăzi e în fruntea noastră,
grație M. Sale Regelui Carol I.“

Tunete de aplauze subliniază aceste
bine simțite cuvinte de întoducere ale
vorbitorului.

P. Sfinția Sa trecu apoi la obiectul
ce avea să spună. A fost o lucrare clasică,
importantă din punct de vedere istoric și
epocală din punct de vedere național, —
lucrarea citită de Episcopul Popea.

Am văzut înaintea noastră defilând
faptele din decursul unui sfert de veac al
poporului român din Transilvania. Am
văzut toate acele figuri, cari au urzit acele
fapte, și printre ele un uriaș, pe nemuri-
torul metropolit Șaguna, providențialul Ro-
mân, care cu toiagul său arhipăstoresc a
deschis porțile veacului și a cucerit ne-
peritoare drepturi pentru un popor asuprit.

În colori vii, sincere mai ales prin sim-
plitatea juxtapunerii lor, a zugrăvit starea
țeranului român pe timpul iobăgiei și
imediat după aceea starea precotului
transilvănean, care în acel timp nici el nu
se deosebia mult de țeran, căci constrins
era a plăti dijmă, a face robote și a ră-
mâne la o tristă stare de neștiință.

Dar a sosit Șaguna și cu el un vânt
prielnic câmpului nostru național; timpul de
glorie în care a venit primăvara în țeara
noastră; am înviat, am scuturat lanțurile
ruginite și am început să ne înălțăm treptat

pe scara conștiinței noastre naționale și a conștiinței de drepturile noastre cetățenești.

Incep actele pozitive ale lui Șaguna, paralel cu greutățile cu care a luptat. Activitatea lui pentru ridicarea școlilor și a bisericilor, — activitate, care a fost încoronată de opera cea mare a autonomiei noastre bisericești...

Și în felul acesta ilustrul Academician continuă a espune și a comenta faptele acestui mare bărbat, apostol al Românilor. Și cu vedută plăcere, cu adâncă emoțiune a urmărit marele public această expunere, timp de două ceasuri. Timpurile de restricție, zgrăvite atât de plastic, evocau desigur dureroase sentimente, compensate însă prin arătarea eroicelor lupte încununată de succes — lupte, care numai mândrie au putut stărni în pieptul fiecărui asistent.

Am putut remarca, cum Majestatea Sa Regele Carol, cât și Alteța Sa Prințul priviau cu ochii plini de înțeles și de simpatie la orator, care cu atâta blândă vorbă de vremuri atât de grele, atât de furtunoase și de mari.

După P. S. Sa a luat cuvântul dl. Dimitrie Sturdza pentru a complectea înălțătoria sărbătoare de astăzi. D. Sa a făcut o erudită paralelă istorică între cei doi mari mari preoți români, anume între Andrei Șaguna al Transilvaniei și Veniamin Costachi al Moldovei, arătând virtuțile lor deopotrivă mari, prin cari în istoria noastră națională și bisericească și-au asigurat nemurirea. *Vorbirea-răspuns a d-lui Sturdza a făcut ca ședința aceasta dedicată unui bărbat atât de scump nou și neamului întreg — să fie o apoteoză a celui, o apoteoză măreață a marelui Andrei baron de Șaguna.*

La sfârșit Majestatea Sa a felicitat călduros atât pe P. S. Sa Episcopul Popea, cât și pe dl. Sturdza, cu cari s'a întreținut câteva minute. La plecare Majestatea Sa s'a adresat iubitelui nostru Episcop cu cuvintele: *La vederea în anul viitor!*

Acestea e pe scurt și în fuga condeiului firul solemnului ședințe din 13/26 Martie a „Academiei Române”, — ședință măreață ca formă, importantă ca fond, din punct de vedere național și cultural. Frații mei judece înșii asupra acestei importanțe! Frații mei vor ști înșii ce înseamnă o asemenea solemnitate, o atât de grandioasă manifestare pe lângă un bărbat, care numai pentru a neamului propășire a lucrat. Frații mei vor ști desigur să răspundă cu iubire la atâta iubire și recunoștință. Și un lucru e mai pe sus de toate: că în aceste vremuri de atâtea desamăgiri, primirea călduroasă a iubitelui Prelat de către ilustra Academie și interesul dovedit față de ideile ce dănsul a expus și pe cari el personal le și reprezintă în sinul poporului de aproape o jumătate de veac încoace, sunt fapte epocale, fapte de neuitat.

O cuvântare demnă.

Sub titlul acesta „România Jună”, ocupându-se de vorbirea pe care a rostit-o dl. Sturdza la întrunirea ținută Duminică de partidul național-liberal în sala Dacia din București, începe primul său articol după cum urmează:

„Ieri liberalii au ținut la Dacia o întrunire de protestare în contra rușinei ce se aduce țării în afacerea Hallier de către tribunalul străin.

„Au vorbit mai mulți domni, al căror talent oratoric nu poate fi contestat, totuși cuvântarea nici unuia din ei nu are însemnătatea cuvântării domnului D. A. Sturdza.

„Dl. Sturdza a dovedit, prin felul cum a știut să vorbească, că D. Sa este un om superior și un bărbat de stat în toată puterea cuvântului.

„Dl. Sturdza a ridicat cu o nespusă demnitate mânușa aruncată unei națiuni ospitaliere de un avocat străin, a cărui purtare nu poate fi comparată de cât cu aceea a unui sălbatic. Și demnitatea dlui Sturdza a împins-o până acolo, încât nici nu a voit să vorbească de guvernul care a

pus la cale rușinea din Calea-Griviței. . .

„Pe când din sinul parlamentului se ridică cel mai autorizat reprezentant al majorității și proclamă războiul civil între partide, — de la tribuna sălii Dacia șeful autorizat al opoziției dă semnalul ordinii în stat!

„Aceasta dovedește că dl. Sturdza a înțeles că astăzi pentru păstrarea demnității țării în afară e o nevoie în primul loc de liniște și de ordine în lăuntru. Și d. Sa a dat a înțelege că din momentul ce niște oameni dețin frânele guvernului, ei reprezintă autoritatea și legea și deci trebuie respectați chiar la Dacia. Dl. Sturdza a arătat, prin tonul D. Sale și prin frumoasa cuvântare ce a ținut, că D. Sa a înțeles mai bine de cât ori care nevoile țării în momentul de față. . .”

Negreșit că reputația de bărbat de stat a dlui Sturdza a fost stabilită foarte de mult și dacă reproducem cele de mai sus, este numai pentru că se scriu într-un ziar, unde prim-redactor e dl. A. C. Popovici, cel care la noi făcuse școală mai ales pe tema „campaniei de tradare”, a seriei de articole scrise în „Epoca” și reproduse de „Tribuna”.

Reproduce-vor oare confrățit de la Sibiu păreri d'acum ale dlui Popovici?

Din Bucovina.

Deschiderea Dietei. Luni, în 26 l. c., s'a deschis și Dieta provincială a Bucovinei prin o vorbire rostită de mareșalul țării I. Lupu, care dorește, ca debaterile asupra multelor afaceri grele și serioase să se facă în bună înțelegere și în armonie, căci numai astfel se va putea isprăvi o muncă rodnică.

La vorbirea mareșalului a răspuns pe scurt președintele țării Bourguignon, care a mulțumit pentru cuvintele de simpatie întâmpinare și a promis, că va da Dietei tot spriginul seu pentru îndeplinirea agențelor ei.

S'a proces apoi la alegerea felicitelor comisiunii: verificatoare, petiționară, financiară și administrativă, cărora li s'au dat spre studiere chestiile ce-și așteaptă rezolvarea din partea Dietei.

Ședința viitoare li se va anunța deputaților în scris.

Conscrierea alegătorilor.

Acum decurg în comitate conscrierile alegătorilor în urma censului nou stabilit de municipii la începutul anului curent.

Din praxă știu, că în multe comune mai ales nemăgihare, conscrierea aceasta e numai o formalitate, comisiunea susceptă în listă preotul, învățătorul, antistia comunala și vre-o câțiva pe cari după plac îi poate dirige.

La staverirea censului precum și acum, la conscrierea alegătorilor, ziaristica noastră a stat cu mâinile în sân, deși erau foarte binevenite necerări înviatului în punctul acesta.

În multe comune s'a staverit censul mai mare și adecă nu după cel mai mic resp. mai slab pătrar de pământ, în alte — locuri de pildă Covăsinț — s'a adaus la censul trecut și darea de pășune (imaș, islaz) și censul în urmăre e mai mare și așa din o mică neatențiune, provine un rău mare. — Timp de reclamat a fost, dar puțin și-au spart capul cu aceasta.

Acum la conscriere în multe locuri darea de pășune (contribuția) n'o socotesc laolaltă cu darea curată a pământului și cei omiși din acest motiv la vremea sa pot reclama.

În alte locuri pe restanțieri și acum încearcă — contrar legii — a-i exclude din listă; și unii și alții la vremea sa, să reclameze contra acestei proceduri. — Preoții și învățătorii calificați se suscep în listă în sensul legii, deși ici-colo se face și aici câte un abus. — *Cel care are dragoste și durere de neam și soartea lui, să studieze puțin această lege și ne poate face servicii bune, deoarece ce nu știu când și la ce ocazii avem să ne măsurăm și după număr. — Să-și facă fiecare datoria — fără considerare că nu putem purta stindardul toți, sau că alții sunt renitenți, — și isbânda va fi a noastră.*

Traian T.

Alegerile pentru Sinod. Eparchia Aradului.

În Arad. Alegerea pentru doi deputați la Sinod a început Duminică în catedrala noastră cu tărăboiu de care numai taica Moise este meșter să provoace. De șase ani, de când d. Sa nici nu se arăta la alegerile din Arad, lucrurile mergeau tot în pace. A fost însă destul să se ivească între noi, pentru a provoca scandal. Se va și face arătare la consistor.

Deschizând adecă Sinodul, d. Sa citește îndată o listă de vre-o 7 membrii, pe cari îi proclamă aleși și vrea să plece, după ce invită biuroul (?) să se constituie.

D. dr. N. Oncu ia atunci cuvântul și într-o filipică scurtă, execută cum merită pe prota iubitorul de ceartă. Aplauzele publicului arată că toți desaprobi purtarea protopopului Moise.

Se naște apoi un tumult îngrozitor. Oameni beți, aduși de partida lui Taica Moise, urlă ca sălbaticii. Sunt însă puși la ordine.

Dl. Russu Șirianu propune ca biuroul să se constituie astfel: președinte dr. N. Oncu, membrii de încredere d-nii C. Don și S. Raicu ear secretar se aclamă dl. Tisu.

Adunarea primește cu însuflețire, numai vre-o 2-3 indivizi puși la cale de taica Moise, mai fac gură.

În mijlocul unei ordine perfecte, se face apoi alegerea.

Resultatul: dl. Rom. Ciorogariu a întrunit 118 voturi, dl. Iosif Moldovan 108 ear dl. V. Paguba 104 voturi.

Moartea generalului Joubert.

Spaima oștirilor engleze, viteazul adorat al Burilor și generalul admirat de lumea întreagă, bătrânul Joubert a murit. O pierdere aceasta pentru Buri poate mai simțitoare de cât dacă ar fi pierdut o luptă. Joubert a murit în vechia-i boală de stomac, care în săptămânile din urmă se agravase așa de tare, că el de mult nu mai putea să conducă luptele.

Înșii Englezii recunosc genialitatea lui și generalul White aflând alaltăieri despre moartea lui, a zis: „A fost un soldat și gentleman; bărbat curajos și adversar vrednic de a fi cinstit”.

Întreaga serie de lupte miraculoase câștigate de Buri, mai ales a lui vrednicie este.

El a frânt pe Englezii la Majuba, în 1889, stîindu-l să capituleze și să recunoască astfel neatrînarea Burilor, pe cari îi subjugaseră la 1877.

Joubert s'a născut la 1834, era vicepreședinte al republicii Trans-

vaalului și general suprem al B.

Locul de comandant suprem general Burilor, îndată după moartea generalului Joubert. — La ocupat președintele Transvaalului, bătrânul Krüger. De începînd dînsul conduce acum imperiul statului major toate trebile războiului.

Moartea lui Joubert e jălită foarte de țeara întreagă. Oșmintele lui vor fi zărate în șinutul Walkersthorp, pe moștenirea bunilor săi.

Toate foile engleze conțin primul articol moartea lui Joubert, cu multă laudă și recunoștință deștepăle nicide nu ca comandant în armată.

Moartea l'a fost liniștită. Zăruie și privit asupra celor ce-l încungiau, când Marșii după oarele 10 seara chis ochii pentru totdeauna. În ziua cu moartea a rostit încă ultimele cuvinte:

„Fiți tari în credință; a voastră isbânda. Luptoșii și vești învinge”.

Președintele Krüger, acum și el comandant, a declarat soldaților: „războiul poate să mai țină o lună, te și trei ani; dar pe cât de sigur este un Dumnezeu cu dreptate, tot adevărat e, că Transvaalul și Buri înving”.

Îndată după înmormântarea lui Krüger va pleca pe câmpul de luptă în 29 l. c. a adresat trupelor o scrisoră în care prin cuvinte pătrunzătoare de moartea celui mai mare general al Buri.

„E ireparabilă, ce-i drept, pierderea scrie Krüger — dar lovitura, ce Dumnezeu n'a dat, nu poate să clătine încredința noastră întru însul Nenocirea care ajuns, să n'o socotim prea mare. Sunt încercări de la Dumnezeu, în cum și Ovrei 40 de ani au trebuit să cuture pustiia, până ce dat li-a învingă pe dușmanii. Multe încercări ast-apta încă și pe noi; dacă avem credința în Dumnezeu, — cauza noastră, trebuie să izbutească. Dacă fiecare dincios țel va implini datoria în viața pe sufletul meu vă garantez, că noi învinge. Amintirea lui Joubert să vă ducă, faptele lui să vă însuflețască steaua voastră conducătoare să vă iubirea lui de patrie”.

Această scrisoare se va citi în întreg în ziua înmormântării lui.

Fregătirile Burilor.

Pretoria, 30 Martie. Orașul va fi într-o stare de apărare încă ani să-și poată ține pe Englezi pe loc. nesburgul de asemeni va fi întărit mai toate clădirile mari s'a așezat de pușcă, așa în cât întemplantându-se Burii să fie siliți a părăsi orașul, vor fi totol în aier și Englezii vor ajunge numai peste niște ruine.

Londra, 29 Martie. Din Londra vine știrea că Burii sunt în poziție tărite la Bigarsberg. Buller nu s'a să-și atace încă, așa că întreaga oștie engleză din Natal este ținută pe loc. Oranje, Burii formează un cerc strins în jurul oștirilor engleze.

Bloemfontein, 29 l. c. Generalul raportează, că generalii burii Olivier și ter cu 6000 de oameni țin drumul meazănoapte, ca să se alătore Burilor Transvaal.

Învingerea Burilor.

Cu data 29 l. c. se telegrafiază din Londra știrea sosită din Kimberley agenției „Reuter”:

„Eri ziua întreagă o luptă năvălitoare s'a petrecut la Varrburg unde se găsesc puternice trupe Burii. Între altele Englezii au avut în această luptă o mare câștig de vite și cai”.

Academia Română.

Luni, după amiază, s'a ținut la Academia Română ședința solemnă, sub președinția Majestății Sale Regelui, pentru recepțiunea Prea Sfințitului Episcop Nicolae Popa al Caransebeșului, ales în trecut membru activ al acestei instituții.

M. S. Regele a sosit la Academie la ora 1 jum. însoțit de A. S. R. Prințesa Moștenitor. Au fost primiți de delegațiunea Academiei, care i-a condus în sala de ședințe, deja înfășurată de drapă. Se aflau de față și ambii II. PP. S. Mitropoliți și mai mulți din Episcopii, cari ținuseră să asiste la recepțiunea în Academie a fratelui lor întru Aristos, Prea Sfințitului Episcop Popa. Președintele Academiei, dl Petru Poni a salutată pe M. S. Regele prin frumoasa cuvântare:

Sire,
De la începutul glorioasei Voastre domnii ați luat sub înalta Voastră protecțiune Academia Română. Facându-ne marea onoare de a vă servi ca președintele acestei instituții, Majestatea Voastră nu ați neglijat, în timp de mai bine de 30 ani, de a veghea asupra lucrărilor noastre pline de înțelepciune și de încredere, de a-i arăta calea pe care trebuie să o urmeze și scopul pe care trebuie să-l atingă, de a o ajuta în împlinirea misiunii sale.

Opera măreață a întemeierii Academiei române, ce ați deservit, Sire, ați complectat-o, lucrând neobosit și la cultura națiunii.

Progresele științei, și, înainte de toate, istoria patriei și dezvoltarea ei, cari singure sunt în stare să dea unui popor putere și viață, au primit constantă Voastră preocupare.

Plină de admirațiune pentru tot ce ați făcut pentru neamul românesc, Academia Vă este profund recunoscătoare că ați binevoit să luați parte la anul acesta, împreună cu Altețea Sa Regală Principele României, la ceremoniile sale, și să prezidați această ședință solemnă în care ea primește în numele său pe P. S. S. Episcopul Caransebeșului, care ne va aminti

viața și faptele Mitropolitului Șaguna, unul dintre cei mai mari păstori ai bisericii românești.

La care Suveranul binevoit a răspunde:

„Am o deosebită plăcere de a saluta în fie-care an Academia, întru unită în sesiunea sa ordinară și de a pute lua parte la lucrările ei.

„Mai înainte de toate, doresc a reînnoi prin viu graiu mulțumirea Noastră pentru călduroasa adresă de simpatie și de bucurie ce Ne-ați trimis-o cu privilegiul însănătoșirii prea iubitului Meu strănepot, în care țeara vede speranța sa pentru viitor. Această atențiune din partea d-voastră, Mi-a dovedit din nou, cât de strânse sunt legăturile ce unesc acest înalt institut de cultură cu Casa Mea.

„Necurmatul interes care Mă însuflețește pentru Academie, M'a îndemnat să urmez mai deaproape lucrările sale, mai ales acelea, cari au de scop a lămurii epocile depărtate ale istoriei noastre naționale, prin cercetarea autorilor vechi și a bogatelor izvoare, cari ne dau adevărata icoană a vremurilor trecute și ne arată datinile și moravurile poporului român din veac în veac.

„O judecată sigură asupra condițiilor de trai și de dezvoltare ale unui popor, neputându-se dobândi fără o adâncită cunoștință a întregii sale istorii, privesc ca o datorie de-a studia cu deamănuntul și trecutul neamului românesc — care se coboară din o așa mândră obârșie — spre a pute înțelege mai bine firea lui și însușirile proprii cari l-au îmboldit pas cu pas, prin greutăți și lupte seculare, spre a-l aduce acolo, unde se află astăzi. Multe documente s'au publicat deja privitoare la istoria țării. În fruntea acestor publicațiuni se află bogata colecțiune a lui Hurmuzaki, acest tezaur de informațiuni sigure și de date certe. Cred însă că fie-care document nou, chiar de un interes mai puțin obștesc, va fi bine primit de Academie, mai ales când autenticitatea lui va fi pusă afară de oricare îndoielă. Aceasta mă îndeamnă a aduce astăzi un manuscris înedit, din timpul domniei lui Alexandru Ipsilanti în Moldova, scris de abatele comite d'Hauterive. Am primit această carte dela un urmaș al acestei vechi fa-

milit din Franța, astăzi oficer în armata țării sale. Dinsul îmi scrie, că strămoșul său, autorul documentului care a făcut parte din ordinea „Oratorianilor“ până la izbucnirea revoluției franceze, fusese numit secretar al hospodarului Moldovei la 1785, de către Comitele de Choiseul-Gouffier, ambasadorul Franței la Constantinopol în lipsa unui agent sau consul în principatul Moldovei, Ludovic XVI. găsi cu cale a numi pe Comitele d'Hauterive în această calitate, cu consimțământul Porței, spre a menține politica hospodarului în sentimente de bună prietenie cu regatul său. Astfel, în timp de 2 ani, comitele d'Hauterive ține corespondența politică a lui Ipsilanti, studiază starea socială și administrația Moldovei, și apoi, înainte de a părăsi postul său, scrie, pentru hospodar, cartea intitulată „Mémoire sur l'état ancien et actuel de la Moldavie“, pe care am plăcere a vi-l aduce în original.“

„Actualul comite d'Hauterive adaugă, în scrisoarea ce mi-a adresat-o, că numele strămoșului său, deși încă descifrabil, este aproape șters, de pe acest manuscris, rămas până astăzi înedit și de care nu există copie.

„Pomenirea numelui comitei d'Hauterive o găsim în volumul VII al documentelor lui Hurmuzaki, într-o scrisoare a internunțului baron de Herbert, din 12 Februarie 1785, prin care reprezentantul Austriei pe lângă Poartă recomandă lui Raicewich, consulul său la Iași, pe comitele d'Hauterive, care se duce acolo ca secretar al noului hospodar al Moldovei. O probă convingătoare de autenticitatea acestui memoriu, este faptul că de La Roquette, în traducțiunea sa în limba franceză, de la 1824, a operat bine cunoscute a lui Wilkinson asupra Moldovei și Valahiei, reproduce textual, în apendice, un capitol întreg din manuscrisul comitei d'Hauterive, arătând în precuvântarea sa că acest capitol i-a fost comunicat de autor, membru al institutului Franței, care atunci ocupa la Paris un post însemnat la departamentul afacerilor străine. De La Roquette ne reprezintă pe comitele d'Hauterive ca un om învățat, bun observator; regretă că nu a putut publica între-

gul memoriu, și speră că autorul nu va întârzia a-l da la lumină. Inșă acest manuscris, despre a cărui însemnatate ve veți convinge, a rămas până astăzi necunoscut.

„Cartea începe cu considerațiuni generale și cu câte-va indicațiuni cu privire la obârșia poporului Moldovei și la legăturile sale cu Poarta otomană.

„În capitolul II, comitele d'Hauterive arată bunele însușiri ale țării, cu toată greutatea stărei sale sociale, și cu o pătrundere vrednică de mirare, el propune mai multe măsuri menite a ușura traiul său. Asemenea recomandă lui Ipsilanti desrobirea țiganilor.

„Considerațiunile asupra agriculturii, comerțului și industriei din capitolul III sunt și mai surprinzătoare, când ne gândim că au fost scrise într-o epocă când știința economică era încă în fașă sau chiar necunoscută. Unele din măsurile ce le propune comitele d'Hauterive, prezintă chiar un interes actual.

„Capitolul IV vorbește în termeni măgulitori despre clerul care prin activitatea și cuvioșia sa dă pilde bune țărănilor. În privința egumenilor monastirilor închinatăe cari înstrăinează cu învoirea legilor, bogății ce ar trebui să rămână la izvorul lor, comitele d'Hauterive se rostește înșă foarte aspru, deoarece-ze, zice el, acești străini nu desdaunează țara de pagubele însemnate ce le pricinuesc, nici prin o muncă folositoare, nici prin pilda virtuții. El îndrăznește până a propune hospodarului înlocuirea lor prin egumeni moldoveni.

„Cele din urmă două capitole, V. și VI, conțin sfaturi înțelepte către Principele și către boeri în cari se contopesc observațiunile sale pătrunzătoare și însuflețite de o dragoste vădită pentru țara și poporul Moldovei.

„Memoriul lui d'Hauterive are înșă un supliment în două capitole, unul despre situațiunea politică a Moldovei față de țările vecine, ear celalalt — tocmai acel produs dela Roquette, în traducțiunea sa a operei lui Wilkinson — privitor la obiceiurile și datinile poporului.

„Acest însemnat memoriu scris în fermecătoarea limbă din secolul

POETA „TRIBUNEI POPORULUI.“

NUNTĂ ÎN CODRU.

Ce mai chiu și chef prin ramuri
Se 'ncinsese-atunci!
Numai frați și veri și neamuri
De-ar fi fost, umpleau o țară!
Dar' așa, că s'adunară
Și strășini din lunet!
De mă 'ntrebi, eu nu știu bine —
Alții poate știu —
Ce să 'ntrebi calicel ca mine!
Știu că lumea dintr'odată
S'a trezit că i adunată
Și e-o duce 'n chiu.
Că ntr'o zi, purtând în mână
Un colac și-un băț,
Prepelița cea bătrână
S'a pornit și-'n deal și-'n vale,
Și chema 'ntâlnind pe cale
Lumea la ospet.
„Ce-i tu, soro?“ Ce să fie
Nuntă mare 'n crâng!
N'al văzut tu veselie
De când ești și porți un nume.
Și-am plecat, trimeasă 'n lume,
Oaspeții să i string.“

„Dar' pe mire cum îl cheamă,
„Cine-i el, și al cui?“
N'auziși de sturz, bag-seamă!
Până și 'mpăratu-'l știe —
„Și-i bogat?“ — „Ce-i pe câmpie,
„Tot ce vezi, a lui!“
„Ear' mireasa! Din costiță
Numai flori îi cad.
Mierla e. Și e pestriță,
Și gătită ca o cruce:
Cisme galbene și-aduce
Tot din Tarigrad“.
„Et, atunci să știți, vecino,
„C'am să viu și eu“.
„Păi, de bună seamă, vino!“
Tot așa, cu voce bună
Prepelița tot adună
Pe nuntași mereu.
Și s'a strins din zare naltă
Neamu ntr'aripat,
Și din crâng și dela baltă
Și din șesuri de prin grâne;
Ba și vrăbii mai bătrâne.
Musafiri din sat.
Până'n noapte tot veniă
Și prin crengi au mas.
Ear în zor se răscoliră,

Și 'n gorun aveau altarul —
la 'nchinăți-mi cu paharul,
Să-mi mai vie glas.
Mă 'ntrebați de nun? Ei, nuul,
Soare ntr'adevăr:
Dumnealul, mă rog, păunul!
Nună mare-a fost gaița.
Stete-acasă păunița
Că-i murise-un văr.
„Pop' aveau?“ Tu maică sfântă!
Stai să mă vorbești?
Știți pe ciocărlan cum cântă?
Dumnezeu să-i ție firea!
A 'nvățat trei veri psaltirea
La Vlădicel s'arbesti.
Drușce-aveau o coțofană
Și-un cărsteiu bălțat.
Pitpalacul, nene, 'n strană!
Ear cădelnița de aur
O ținea jupânul graur
Dascălu 'nvățat.
Dar să vezi! la socrul-mare
Șgomote, din zor —
Pițigoiu ntr'una sare,
Steag pe casă Șoimul sue,
Gheunoaia bate cuie
Ca s'anine flori.

Ear prin cuhnii sfat și vorbă,
Asta s'o vedeți!
Prepelița face ciorbă,
Presurile fac friptură,
Vin sticleții și li-o fură,
Dracii de sticleți!
Șoimii repezi scot în ghiare
Carnea din căldări,
Corbul cel cu ciocul mare
Dumicată 'n blide-o lasă,
Cintiiții duc la masă
Rîndul de mîncări.
Și cu șorț de jupăneasă
Rândunele vin
Și deretică prin casă,
Ear pe mese-aștern prosoape
Și dau lavițele-aproape,
Cane-aduc cu vin.
Dar te miri tu, prin pahare
Cine le turna?
Cucul sur, că-i meșter mare
La urat și 'nchinăciune
Și 'nainte-ți știe spune
Toată soarta ta.
Cântă 'n cobz' acum buhaiul
Cel cu gâtul strîmb.
Mierla șueră cu naiul,

lui Voltaire, de un diplomat iscusit la minte și cald la suflet, poate fi privit ca un document istoric de valoare pentru epoca care o descrie. A fost dar pentru mine o îndoită plăcere de a-l primi și apoi de a-l oferi Academiei.

„Mulțumind pentru călduroasele urări cu cari astăzi, ca în tot-deauna, sunt primit de către membrii Academiei, doresc ca lucrările ce se încep acuma să ne învețe a iubi și a slăvi tot mai mult scumpa noastră Românie.

„Dau cuvântul Prea Sfinției Sale Episcopului Popea, în care salut cu bucurie un nou membru al acestui înalt institut de cultură națională“.

Sinodul protopopesc în Oradea-Mare.

23/III. n. 1900.

O notă scurtă doresc a da, căci întâmplarea e prea urtă, e prea demoralizatoare...

La sinodul protopopesc din 22 I. c. s'au ținut alegerile diferitelor comisii într'altel și a membrilor în scaunul protopopesc. În ziua premergătoare a sinodului comitetul protopopesc a avut ședință, unde s'a vorbit și despre alegerile în scaunul protopopesc, fiind propus de membru și Andrei Horvat, paroh în Oradea-Mare. În sinod dl protopop Toma Păcală făcând candidările în chip de recomandare și spre orientare, asemenea îl candidază și pe dl Andrei Horvat de membru ordinar, Sinodul primește, dar, fiindcă după părerea dlui protopop alegerea numai prin vot secret se poate efectua, din formalitate se ordonează votarea... Și ce să vezi!?

Dl protopop prin archivarul cons. George Pap împărtășește ședule, din cari lipsește numele lui Andrei Horvat — se fac cortesii între aderenții servili ai dlui protopop — și Horvat cade cu 2 voturi!!...

E o notă urtă! Ori cine poate să judece, că ce moralitate și ce spirit dominează în conducerea protopopiatului Oradea-Mare: servilismul și nepotismul — sistemul vechiu!!... Ear' în special ce privește caracterul protopopului Toma Păcală, las să judece obștea română!

La noi în Bihor partidul neamurilor încă și acum duce o luptă înverșunată la alegerile sinodale, pentru susținerea sistemului vechiu, ce nu înseamnă altceva, de

cât demoralizare, servilism și exarențarea diecesei pentru acele neamuri și clice, în mâinile cărora autonomia noastră e batjocorită și e numai o frasă mincinoasă pentru acoperirea fără-de-legilor săvârșite. Și până când oare?...

„Oradanul“.

Dela sate.

Nădlac, la 26 Martie n. 1900.

În numărul din săptămâna trecută am descris sărbătoarea dată de elevii recunosători ai domnului inv. pens. Mihaiu Chicin, cu care prilej a fost și o seară de întâlnire.

Abia s'a sfințit serbarea prezentării cadoului și o ploaie torențială a schimbat fala sărbătoarei noastre într'o zi de toamnă. Credeați că natura s'a conjurat contra reușitei convenirii noastre, căci ploaia continuă până noaptea târziu. Ce să vezi însă? Publicul nostru, pătuns de stima ce datorită bătrânului iubilat, pare că voaște a se trage în degete cu natura însăși, căci abia trec 7 oare și sala cea mare a casei noastre comunale destinată pentru convenire, era plină și îndesuită. Abia a mai văzut Nădlacul o astfel de petrecere. Serata noastră s'a schimbat în adevărată petrecere populară-națională.

Insuflețirea ce domnia la această petrecere, ni-a făcut a trece fugitiv peste programa de declamațiuni. Publicul era entusiasmă. Astfel știe poporul nostru a stima pe oamenii sel aleși.

Când a intrat iubilatul în sală aclamațiunile nu mai voiau să înceteze. A fost așezat în frunte, între domni preoți locali.

După sosirea iubilatului, Rev. domn Vicențiu Marcovici urcă podiul și deschizând serata marchează meritele dlui iubilat, dovedind chiar prin sărbătoarea de azi, că a fost învățator la culmea chiemării sale; că sămânța bună ce a semănat în școală a adus roade frumoase și îmbelșugate: este stimat și onorat de toți căpi îl cunosc. Apoi laudă pe elevii cari în așa mod frumoși își știu arăta recunoștința față de binefacerile primite.

Au urmat pe rând celelalte puncte din program, cari spre mulțumirea publicului, toate au fost executate cu deplină precizitate.

Finindu-se programa, publicul s'a înscins la joc și astfel petrecerea și veselie a durat până în zorii albe, când mândri de

succesul splendid al sărbătoarei noastre, ne-am depărtat plini de iluzii frumoase și plăcute.

Dee cerul, ca purtarea elevilor D-sale, să îndulcească viața bătrânului nostru învățator, ca restul zilelor ce le are să le petreacă în deplină bucurie și satisfacțiune.

S'a făcut următoarele suprasolviri: Rev. dl Nicolae Chicin 2 cor. 80 fl.; Eremie Mihaiu, neg. 1 cor.; Isa Mudrihi 40 fl.; Petru Căpitan, 40 fl.; Pera Onea 20 fl.; Eftrem Moldovan, inv. Pecica 1 cor. 20 fl.; Iosif Herteg 20 fl.; Remus Chicin 40 fl.; Antoniu Pernecki 40 fl.; Titus Potoran 40 fl.; Stefan Stroia 40 fl.; Adolf Kohn 1 cor. 20 fl.; Solomon Ballog 1 cor. 40 fl.; Solomon Könyves 80 fl.; Ludovic Bajcsy 40 fl.; Alois Boor 40 fl. și Stefan Baur 20 fl. Primească profundele mulțumite, ce le exprimăm în numele comitetului arangiator.

Nădlăcanul.

În comuna Bêrzava, Duminecă în 12/25 Martie a. c., s'a ținut alegerea de preot la parochia a doua. Recurenți au fost trei, dintre cari cel mai plăcut poporului au fost părintele Avisalon Țucra paroh în Bêrsa pe care l'au și ales de paroh cu majoritatea absolută a voturilor, obținând 98 de voturi față de 53.

Părintele Țucra luând spre știre alegerea prin o cuvântare potrivită a mulțumit sinodului paroh. pentru încrederea ce și-a pus o într'însul.

Dzeu să-l ajute părintelui, ca turma-l ajunsă sub mână, să o poată conduce cu înțelepciune la înflorirea ștei Maicei noastre biserice.

Șoimoș, la 14/27 Martie 1900.

Cu distinsă stimă:

Georgiu Pleșiu,
învățător.

Ezeriș, la 14/I. Martie 1900.

În Nr. 7 de Duminecă al „Tribunei Poporului“ se află Domnul învățator Iancu Strain vădit pentru adevărul publicat tot în sus numita foaie Nr. 5. Domnul învățator zice că câte vorbe, atâtea neadevăruri, nici un simbur de adevăr, ci minciună groasă. Eu documentez despre toate ce s'au publicat în prețuita foaie Nr. 5. că toate sunt adevăruri și nu minciuni cum zice Dumniului, cred că e destulă dovadă: toți școlarii ce cercetează școala sunt opriți de dl învățator să nu cumpere nimic de la neguțtorul român. Despre aceea au și părinții școlarii cunoștință și toată comuna; de ce

a bătut băețul economului Simion Dumniului zice pentru că a fost aceea e un neadevăr.

Mai zice dl învățator că eu nepotrivit față de oameni. Această e drept; eu știu cum să mă port musterii, că am învățat comercial timp ca dl învățator preparandia, nu să intereseze d-lui cum mă port de oameni. Mai zice Dumniului laudă că să umbli ziua la amezi și aprinsă nu vei găsi un econom să te ceva în contra sa. Are dreptate: nu mai mulți.

Afară de acestea se mai exp. învățator că fac o mare greșală învinovățirile nedrepte altora cont. nerei-sale; aceea rid și mă batjocoresc fl, însă aceia poate că nu sunt mai dl învățator.

Tot odată mulțumesc foarte sfatul prietenesc la care nici odată flexez. Poate să-l dea altora care lipsă, și imi pare foarte rău că eu nosc afară de preoți și primari ai ducători ai comunei căror să fiu su. Nu eu să fiu supus conducător munei, ci dl învățator, că d-lui își leașa de la comună dar nu eu, ca șumită Domnului tot am cu ce fără ajutorul conducătorilor com. d-lui învățator.

Neguțtorul

CONVOCARE

De pârșământul protopopesc Reuniunii învățătorilor români dela școlare confesionale ortodoxe la proxima adunare extraordinară în Torna Mercuri la 4 Aprilie (22 Martie) în școala dlui Romul Luțai, la care invitați pe lângă membri, toți bini școlarii.

Programa:

1. La oarele 10 a. m. invocarea chului Sfânt.
2. Ascultarea prelegerii inv. B. cu elevii săi.
3. Cuvânt presidial.
4. Constatarea membrilor presei.
5. Inscierea de membri la com. învățătorilor.
6. Discușiune asupra opului „Școala carea grafiel și ortografiel“ de Iliu.
7. Raportul presidiului.
8. Raportul cassarului.
9. Raportul controlorului.
10. Alegerea comisiei pentru ticarea protocolului.

Cu cimpoiul cântă cioara,
Pitulicea cu vioara,
Bufnița e'un drâmb.

Codobaturi iuși ca focul,
Tot bătând din cozi,
Măturară 'n clipă locul
Și făcură'o bătătură —
Și ce horă mai făcură
Ca la Voevozi!

Jucau sërba porumbel,
Că e jocul lor,
Și-au luat la joc cărsteil
Pe-o rățușcă—vai de mine!—
Grangurul juca pe vine,
Barza 'ntr'un picior.

Numai cioara cu cimpoiul,
Tot isbind cu el,
Se bătea cu pițigoiul.
Ear sitarul după'o ușă
Se certa c'o găinușă
Pentr'un gândăcel.

Vin de-ar fi, că cearta vinc,
Alt-fel cum s'o mic?
Să te superi tu, creștine,
Pentru dinții scoși din gură?
Pentr'un ghiont și-o mbrâncitură
Cheful să și'l strici?

Și țipau de-avalma 'n ramuri
Milion de guri!
N'alegeai străini și neamuri,
Și pe plac cânta tot insul —
Clocotia de chiu cuprinsul
Veselei păduri.

„Tu erai?“ Mă 'ntrebi ca prostul!
Vorba din bătrâni:
Eu la chef, ca 'n Marte postul.
Și beam vin din coji de-alună,
Și-asviriham, de voe-bună,
Cu căciula 'n căni.

Ba, și'n ciur le-adusei apa,
Ca să fiu în rost,
Lemne li-am tăiat cu sapa —
Și sărind pe-o buturugă
Am venit la voi în fugă
Să vă spun ce-a fost!

București, Martie 1900.

G. Coșbuc.

Poesii populare.

(Din Frâna.)

Măgheran cu viorele,
Voie rea zilelor mele;
Măgheran cu foaia lată,
Cum vă mai purtam odată
Acum poarte-vă ori-cine
Că mă duc în țeri străine,
Unde nu cunoac pe nime,
Fără frunza și earba
Și dor dela mândruța.

Fost-am ficior nu prea foarte,
C'am umblat țerile toate.
Mândră de te oiu săruta,
De min' nu te-'y mai lăsa.

Vai mândră ce dor mai duc,
Numai sara când mă culc,
Dimineața când mă scol,
Cu pelin verde mă spăl.
Mândruțișă pentru tine
Mi-aș da inima din mine.

Nu și-a fost, bade, păcat
Și-aseară te-am așteptat
Tot cu raza luminii
Și cu dorul inimii.
Astă-noapte am visat
Mândro, că te-am sărutat,

M'am sculat și am pipăit,
Dar nimica n'am găsit,
Numai dorul inimii
Scris pe fața perinii
Cu condeul genelor,
Cu peana sprâncenelor.

Cucule până galbini,
Eu mă culc tu mă leagăni
Dar' mă leagăni frumos
Să nu cad din leagăni jos,
Că io n'am fost învățat
Să mă culc nelegănat.
Bată-te focu năcaș,
De tiner copil te-am tras;
Multe-am tras și-am pătimii
Și-am trăit și n'am murii,
Și-oiu trage și-oiu suferii
Și-oiu trăi și n'oiu murii.

Duceți-vă, rândunele,
La fereasta mândrii mele
Și-i cântați doină de jale,
Doina inimioarei mele.
Și-i cântați doină de dor,
Ca să-mi uit de al ei dor.

Leagăni-se frunza 'n fag,
C'am pierdut ce-am avut
Leagăni-se frunza în plop,
Se vede că n'am noroc.

11. Propunerii și interpelări.
12. Incassarea taxelor curente și re-
18. Reflexiuni asupra prelegerii au-
14. Restaurarea biroului pe un nou
de 3 ani 1900—1903.

Notă. Membrii cari sosesc cu trenul
au avé la dispoziție trăsura dela Bă-

Nădlac, la 14/27 Martie 1900.

Samson Lugoșanu, G. Petrovicu,
președinte. secretar.

Felurimi.

Ziare pentru bolnavi. Dintre 20.453
ziare, cari apar în Statele-Unite în tim-
de față, se găsesc vre-o șeșzeci, cari au
misiune specială de îndeplinit. Aceste
sunt rezervate persoanelor cari, în
vre-unel boale, sunt nevoite să stea
pat în timp îndelungat, fără ca, cu toate
acestea, să sufere prea mult. Ziarele acestea
sunt în general redigiate și publicate de
bolnavi și infirmi, cari fac treaba
pentru-ca să-și alunge urtul și să
câștige ceva bani. Cea mai mare parte
numerile coloanelor sunt ocu-
te de scrisorile trimise de bolnavi, cari
săstănesc unii pe alții, cum să-și pe-
acă vremea mai bine. Cele mai cunos-
te dintre aceste ziare sunt trei: „The
Open Door”, „The Shut ins Friend” și
„The open door Library”. Cel dintâiu e în
armă de revistă și are 30 de pagini, ear
doilea e editat de către un infirm.

PARTEA ECONOMICA

Povețe economice.

Duminica trecută (5/18 Martie)
comitetul reuniunii noastre a ținut a
prelegere economică, în comuna
mare și frumoasă Vinerea. Prelega-
rea s'a ținut în biserică, fiind de față
un număr mare, ca la 250—300 de
bărbați și femei. Am văzut și vre-o
țeran fruntaș, membri ai noștri,
veniți din Binișinți pentru prelegere
d. Inv. Muntean din Cugir. Inteli-
gența locală bine reprezentată: dl
notar pens. Herlea și fiul noul notar,

dl preot Pécuaru, Inv. Nicoară, Nic.
Mihailă și alții.

Din partea comitetului nostru erau
de față: președ. Dr. I. Mihiu, N. Vlad,
I. Mihaiu, Dan, David, N. Mihailă,
secretarul I. Moța și cassarul Valer
Orbonaș.

Președ. Dr. Mihiu a deschis la
orele 2 d. a. prelegerea prin cuvinte
alese, dând apoi cuvânt dlui I. Mi-
hailă să-și țină prelegerea asupra cul-
tivării plantelor de nutreț, special a
trifoiului și luțernei, apoi dlui D.
David pentru a prelege și aici asu-
pra altoirii și stropirii vieii. Au pre-
les cu același bun succes ca și în
locurile de mai înainte.

S'a dat rînd apoi secretarului
Reuniunii noastre I. Moța să vorbea-
scă poporului despre însemnătatea in-
tovărășirilor, însoțirilor. Prelegătorul
zice că îmbunătățirile economice ce
ni-se cerură și în prelegerile de mai
nainte, dar' mai ales altele și mai
mari și mai multe ce se vor cere
încă și poporului nostru, dacă e să
ajungă și el la înălțimi în ale eco-
nomiei,—sunt lucruri bune dar' multe
din ele ne recer cheltueli cari trec
peste puterea noastră ca singuratici.
Știința a descoperit multe și în ale eco-
nomiei, și dacă te folosești de desco-
peririle ei, vei înainta repede și bine;
dar' noi de multe-ori vedem binele
stându-ne aci înainte și nu ne putem
atinge de el pentru puținătatea pu-
terilor noastre ca singuratici. Știm
cât e de folositoare o mașină de să-
mănat, că cruțăm cu ea atâta să-
măntă, că vînzându-o ai putea plăti
acui toată darea satului din ea, știm
ce bună e grapa de fînațe, că ne dă
tot după al treilea car de fîn un al
patrulea,—dar' sub cuvînt că nu pu-
tem da sute de fl. pe mașina de să-
mănat și zeci de fl. pe o grapă,—
stăm locului și gospodăria noastră
sufere foarte mult, și bogăția rămîne
perdută.

E drept că unui econom mijlociu
singuratec, îi e greu a cumpăra ace-
ste și alte mașini cari l'ar îmbogăți
altfel repede,—dar oare 10—20—30
intovărășiți în scopul acesta, n'ar
putea ce nu poare face unul fie-
care? Ba da, ar putea încă pe ușor.
Și purcezend de aci, prelegătorul
arată cât de multe sunt nevoile vie-

ții la orașe ca și la sate, în țeri și
la popoare înaintate ca și mai în-
poiante, nevoi pe cari singuratici nu
le pot birui,—dar arată, citînd mul-
tele feluri de societăți dela orașe, ca
societăți pentru cetit de cărți și foi,
pentru ajutorarea bolnavilor, pentru
casuri de moarte, etc., cari toate ace-
lași „nu pot” al singuraticului vor
să-și biruiască, că mai mulți la olaltă
il biruiesc! Căci au văzut oamenii că
ce unul nu poate, doi-trei, zece, o
sută, pot pe ușor, pe nesimțite chiar,
și au început a înjgheba însoțiri, to-
vărășiți pentru întîmpinarea a tot felul
de greuri ale vieții. Și au reușit.

De e însă undeva de folos înto-
vărășirea — zice dl Moța — apoi ea
mai ales binecuvîntate roade dă în
economie, în plugărie. Unde economii
s'au strîns în însoțiri și și-au cum-
părat laolaltă mașini și unelte eco-
nomice bune, acelea s'au dovedit a
fi nu cheltueli pentru ei, ci darul lui
D-zeu, așa frumos sporește economia
și binele ce se revarsă peste ei, pe
urma folosirii acelor unelte și mașini.
Se par scumpe dănd pe unele din
ele sute de florini, dar viața arată
că fie-care se plătește îndoiti și în-
treit, în cel dintâiu an de folosință,
așa că socotind asta, toate mașinile
economice sunt foarte ieftine, și noi
păcătuiam de moarte contra noastră
înșine, că nu ne întovărășim în fie-
care sat în scopul aducerii de unelte
și mașini economice. Deocamdată
cele mai neapărat trebuincioase.

Îndeamnă pe ascultători să se
gîndească asupra lucrului și să facă
un bun început în această comună
mare și frumoasă, că lor înșile bine
își vor face.

Prelegerile, precum și împărță-
șirile date printre ele de președintele
Dr. Mihiu asupra ajutorului ce Reu-
niunea noastră îi dă la procurarea
de sămînțe economice și unelte agri-
cole sau la întemeierea de tovărășiți
și însoțiri de ori-ce fel,—au fost pri-
mite cu bucurie și aclamări de nu-
merosul popor. Mai mulți s'au înscris
de nou membri la Reuniune și abo-
nenți la foaia noastră.

Dorim fraților Vinereni ca cât
mai curînd să-și putem felicita pentru
întemeierea vre-unei însoțiri de bine
obștesc.

(„Bunul Econom“).

Cătră stuparii noștri.

Până voi pute da în mîna stupariu-
lui român o carte corîspunzătoare în care
să fie tractat stupăritul rațional sau mai
nou, din toate punctele de vedere, prin cele
mai jos scrise vreau să răspund peste tot
fraților stupari, cari mi-au făcut mai multe
întrebări privitor la stupărit.

Abia suntem la jumătatea lunii Mar-
tie și albinele noastre au și început să dea
semne de viață.

Ce datorință poate avé un stupar
acuma? E vremea cea mai potrivită ca stu-
pariul să-și câștige în măsura numărului
de stupi coșnițe Dzirzoane, să-și pregătească
cadre sau rame pentru faguri, să to-
pească fagurii bătrîni și de prisos, și să-și
facă faguri măiestriți. Toate acestea sunt a
se isprăvi până nu începem lucrul în gră-
dină, căci pe cînd vine vremea să lucrăm
în grădină, și albinele au trebuință de în-
grijirea noastră și în măsura muncii și a
sporirii lor trebuie să le dăm faguri.

Înțeleg aci stupăritul rațional sau mai
nou; prin urmare ne trebuie aci coșnițe
Dzirzone, ca cele mai bune, ear cadre pen-
tru faguri — de măsura primită de con-
gresul stuparilor; fiind-că până acum ace-
stea s'au dovedit de cele mai bune, avînd
în lungime 255 milimetri și în înălțime 185
milimetri.

În cuvîntul meu adresat către stupa-
rii român în numărul trecut ai „Tribunei
Poporului” am spus, cum și de unde își poate
ori-și-cine aduce coșnițe Dzirzone mai ieftine,
bune și corîspunzătoare. Cei-ce do-
resc să și-le câștige acestea, — prin o
cartă postală pot să se adreseze și la sub-
crisul, de unde pot primi toate deslușirile
de trebuință.

Știu, că mulți dintre stuparii noștri
nu vor fi avînd voie de la început a cheltui
pentru Dzirzoane, fiind-că acestea costă
parale. Acest calcul însă este greșit; căci
dacă numai cât de cât timpul dă pace
albinelor ca să sporească prin roire, de la
un stup în coșniță simplă așteptăm cel
puțin doi roi buni și unui mai slab. Acești
roi, așezați în Dzirzoane și dîndu-le în
ajutor faguri măiestriți, nu numai că se în-
tăresc, dar' ci ne vor aduna miere și ceară
multă, încât mierea și ceara lor va costa
mai mult decît tot prețul Dzirzoanelor,
cari ni-le vom cumpăra pentru viitor.

În acest timp în giurul albinelor avem
de isprăvit următoarele: 1. În coșnițele

Săracă nevasta mea,
Cînd începe a să 'mbăta
își bea iia de pe ea,
Ba chiar și cămeșă mea.
Foaie verde arilor,
Bărbatu mi-e beutor,
La toată crăjma-i dator;
O avut un biet cojoc,
L'o pus la crăjmă zălog.

Cînd te duci, badeo, cu caru
Mănce-l truda și amaru.
Amaru nu te mănănce,
Numai caru și-se strice,
Că destul amar și-o fi,
Că-i sta 'n drum și li-'i tomni.

Amară străinătate,
Mult mai ești fără dreptate,
C'am umblat țerile toate
Și de bine r'avui parte.

Peatra, peatră că e peatră
O calcă calu și creapă, —
Inima-mi vede și rabdă.

De vrea mândra, de nu vrea,
Deseară mă duc la ea
Ostenit și plin de apă,
C'asa-i omu dela sapă;
Ostenit și plin de trudă,
C'asa-i omu dela muncă.

Isidor Dopp.

(Din Arad.)

Nu mă muștra, maică, rău,
Până-ți calc eu pragul tîu,
Că de m'oiu înstrăina,
Eară tu mi-'i aștepta
Cu prînsuțul cald pe masă
Și cu apă rece 'n vase
Și la uliță-'i eși
De-'i vedă că n'oiu veni
Eară 'n casă te-'i băga
Și-'i începe-a blăstîma.
Că și cina pîn'o cină,
Nora-'i sfeșnic la lumină,
Dacă gată de cinat,
Li dă vase de spălat,
Și tinda de măturat
Și n'o 'ntreabă ce-a mîncat.
Maică măculița mea
Nu mă da nude n'oiu vră
C'acolo-'i tigneală rea,
Ci mă dă unde-oiu vrea eu,
Fie bine, fie rău,
N'oiu veni la pragul tîu,
Să-mi plîng eu amarul meu.
L'oiu plînge seara la lună,
Că n'am avut minte bună;
L'oiu plînge seara la foc,
Că nu am avut noroc.

Mândră, ploaia se revarsă.
Asta nu-'i ploaie curată,

Ci-'s lacrimile de față,
De-o față 'ncredințată,
De părinți cu sîla dată.

Mult mă rog, maică, de tine,
Să ții posturi pentru mine,
Să mă dai în sat cu tine,
Și tu posturi nu ținuseși
Și departe mă dăduși
Mă dăduși în țeară străină
Unde nu cunosc pe nime,
Numai frunza și earba,
Care-'i și în țeara mea.

Cucule din țeară strînă
Sboară la maica cînd cină,
Și-'i spune cucule-asa,
Că-'i amar de viața mea.

Culese de: Elena Lucaciu.

(Din Borșineu.)

Frunză verde de trifoiu,
Trece badea p'îngă noi
Tot cîntînd și fluierînd
Și pe mine blăstîmînd
Și din graiu așa grînd:
Să trăești și să jălești,
Feciori să nu mai iubești!

Bădiță d'îngă birtoi
Vino pe sară la noi

C'am pus gînd dumnezeiesc
Părinții să-'i părăsesc,
Pe tine să te iubesc
Și cu tine să trăiesc

Pădure cu frunză rară,
Îeși mîndruță pîn'afară,
Că-i bădița la părete
Cu clopul tras pe ureche,
Cu gura friptă de sete.

Frunză verde rosmăliță,
Însoară-te, mîi bădiță.
Însura-m'ăș însura;
Nu știu pe cine-oiu lua,
Aș lua o crișăniță,
Toată ziua-i pe uliță;
Dimineața cum se scoală,
Ea-i cu ochii 'n cotătoare;
Vin vecinele la noi
Și se'împedecă 'n gunoiu.

Cucuruz crescut în tîu,
Fetele dela Ineu
Bătute-'s de Dumnezeu,
Că se duc necununute,
Pe trei zile măritate;
Cînd trei zile le 'mplinește,
Cu bărbatul se sfădește.
Culese de: Junele Ioanuş Gurban.

simple de nuele vom cerca fiecare stup și fagurii cei de trântori după puțină și vom ția astfel, ca pe toți cei rămași albinele să-și poată acoperi. Cei ce au stupi în Dzirzoane chiar și din plăcere numai, fără a mai cugeta la câștigul material, cu bucurie vor cerca toți fagurii de-a rândul și în Dzirzon vor lăsa numai atâtia faguri, câți pot fi acoperiți de albine, și apoi pe de-asupra: unul din sus altul din jos; — nici decum însă nu vom lăsa în despărțimintele din jos faguri de trântori.

Fagurii de trântori toți trebuie păstrați pentru despărțământul din sus, numit camera de miere.

Acest despărțământ însă nu-l deschidem până când cele două din jos nu sunt de tot pline; aceasta totdeauna se întâmplă în cele dintâi zile ale lunii Maiu, pe când încep să înflorească acapii sau pânarii. Până în acest timp toți fagurii din despărțământul din mijloc vor avea puțin de albine, pe cari, după ce am deschis camera de miere prin grilagiu, îi vom pune în camera de miere cu toate albinele ce vor fi pe ei. Să fim însă cu băgare de seamă, ca matca să rămână în despărțimintele cele două, adică sub grilagiu.

Cel mai mare câștig îl face un stupar cu păstrarea fagurilor; pentru că albinele, până ce fac un chilogram de faguri, — în faguri gata ele adună 14 chilograme de miere.

Acesta este un lucru știut și probat. De aici urmează, că trebuie să avem grije de fagurii goi, cari li scoatem de la stupi, ca și de un lucru de mare preț, de care omul are cea mai mare trebuință. Ear' aceasta o putem face în chipul următor: Să ne facem o ladă sau un dulap astfel construit, ca acolo să nu intre șoareci sau alte insecte stricacioase și să fie împărțite cu lațu-l așa, ca puse în rând, fagurii să se poată păstra în toată întregitatea lor, și așa puși să-și afumăm cu puțină peatră pucioasă în toată luna odată; ear' când cere trebuința, să fim gata a da albinelor faguri gata.

Numai atunci vom ști să prețuim ce am câștigat prin păstrarea fagurilor, după-ce vom vedea că unul și același fagur într-o vară de trei ori a ajuns la rând ca să-și stoarcem de miere.

Nu sfătuesc pe nici un stupar, ca din coșnițe simple să mute albinele în Dzirzoane acum primăvara. Și eată pentru ce. E adevărat, că stupul din Dzirzon, pe când înflor pomii și alți arbori, ne aduce multă miere care o putem scoate din stup după plac,

dar asta să o facem atunci, când stupul a iernat în Dzirzon, căci mutându-l în acest timp l'am stricat numai roșul de muncire fiind-că acum matcele sporesc cu mare sîrguință. Sămînța are lipsă de căldură; ear' scoțind fagurii, chiar și la cea mai mică receală toată sămînța se strică și întreg stupul poate fi primejdut; prin urmare, făcându-ne plăcerea să avem stupi în Dzirzone, ni-am făcut înșine numai pagubă, ceea ce multora le poate lua chiar și pofta de a stupări mai departe.

Să dăm deci pace stupilor în vremea asta în coșnițele lor simple, cum au fost, ear' Dzirzonele să le ținem curate și pregătite, pentru a pune înrînsurile roii naturale.

Precum la toate lucrările se cere o pregătire, așa și stuparul să-și pregătească înainte fagurii și să-și lăpească de cadre sau rame, dând fiecărui roiu cel puțin șase cadre și, precum înaintează roiu în clădirea fagurilor și sporirea albinelor, așa și vom da și noi fagurii, nici decum însă prea mulți, ca albinele să nu-și poată acoperi, căci prin asta stărnim înrînsurile numai un disgust pentru muncă.

Partea cea mai mare dintre stuparii își vor pune de bună seamă întrebarea: cum și de unde să dea roii faguri, dacă nu au? ear' pentru-ace să facă faguri măiestriți, se cere o mașină, care încă costă parale. Așa-dară ce e de făcut?

Cel-ce voiește a-și face singur faguri n'are decât să-și procure o mașină „Ritsche” dela Procop Iosif, mare stupar în Friedland (Boemia) sau dela Kühne Ferencz din B. Pesta.

Având mașina aceasta, fiecare are să lucreze astfel:

Va topi ceară într-o oală curată, în care nu s'a fert nimic (dacă oala e de lut) și la un chilogram de ceară va pune 10 deca miere curată, 5 deca terpenin gros, alb, de Veneția, și după-ace această amestecătură va ajunge la o căldură, încât numai să nu facă spumă, atunci începem facerea fagurilor așa:

După-ce mașina înainte de toate o am spălat bine cu apă cu sodă și apoi cu apă rece, punem la o parte un bid mare, în care încapem mașina; punem în el jumătate litru de apă curată, în care disolvăm o lingură de miere curată și luăm o perie curată aspră și cu această fluiditate ungăm mașina și atunci cu o ulcică de un decilitru și jumătate luăm ceară și o vîrsăm iute și cu băgare de seamă în mașină, apoi o închidem și repede îi dăm

o apășătură, ca fagurii să se facă cât mai subțiri; după asta îndată mașina cum stă, o punem pentru două trei secunde într'un ciubăr lat cu puțină apă rece, cam de două degete dela fund, pentru-ace astfel fagurii să se răcească și cu ușurință să-și putem deslipi de mașină.

Deslipirea o facem astfel: Luăm un cuțit, cu care deslipim ceara de cătră păreții mașinei, și când fagurul e deslipit, îl punem pe masă sau pe o scândură curată și apoi pe lângă un linial îl tăiem după măsura cadrelor sau a ramelor.

Cel-ce însă n'au mașină și totuși vor să aibă faguri măiestriți, o pot și ei face aceasta în două chipuri: sau să-și aducă dela firmele amintite faguri gata cu 2 fl. 40 cr. chilogramul, sau să trimită ceară curată subscrisului, ca să li-se facă astfel de faguri; pentru fie-care chilogram de ceară vor primi jumătate chilogram de faguri, având fie care să trimită numai măsura: cât de lați au să fie fagurii.

Deși ocupat, subscrisul este gata să stea la dispoziția fie-cărui iubitor de albine cu sfaturi și explicațiuni în ce privește stupăritul rațional.

Arad Șega, 27 Martie 1900.

Ioan Vancu.

Partea Literară.

Bogatul cel sgârcoit și Lazar cel sêrac.

(Auzită de la Vasilie Tatar, cantor în Cetatea-de-baltă), publicată de Isidor Dopp.

Anziți acestea toate,
Auziți neamuri și gloate!
A fost un om bogat foarte
Ce se desmerda 'n de toate;
Toată ziua luminat
Și 'n ursinic îmbrăcat.
Se afla și Lazar dreptul
La ușă la bogatul,
Cu buze 'n ușă ședea
Fămuriturile cerea.
Bogatul nimic nu-și da,
La sêrac nu se uita.
Ear' Lazar a răposat
Întru Avram împărat.
Bogatu încă perit,
Grele munci a dobândit
Și din iad el a privit
Cătră Avram a grăit:

— Oh, oh, părinte-Avrame!
Lasă pe Lazar la vale.
Lasă să-și ude degetul,
Să-mi stimpere sufletul.
Ear' Avram răspunzând
Cu dulcele sau cuvânt:
— Fiu! adă-ți aminte,
Cum ai trăit mai înainte;
Tu ți-ai luat ale tale
Întru multe și marfale.
Bogatu ear' s'o rugat,
Cătră Avram a strigat:
— Lasă dar' la colialți,
Că mai am încă cinci frați,
De-o 'nvia vr'un om din m
Poate s'or poată toți.
Ear' Avram a cuvântat
Bogatului sfat 'i a dat:
Au pe Moise, pe proroci;
Să asculte de preoți.
De ei de vor asculta,
Binele-l vor câștiga.

Morala:

Pocăște-te creștine,
N'astepta de azi pân' mâne,
Că nu șii moartea când vine
Poate vine până mâne
Și ce-ți da 'n schimb pentru

Nu mai ce te pocăște,
Nu știi moartea când sosește:
Te 'ndrăpă până ești viu,
Că la moarte-o fi târziu;
De ai făcut ceva păcate,
Spune-le la preot toate!
Scoate sufletu din moarte
Și mai mult păcat nu face,
Lui Dumnezeu așa-i place.

*) Acest vers se cântă la poezii anume după ce poporul întors de la se așează la masă și după ce presă binecuvântat bucatele. În unele locuri cântă „Cuvine-se cu adevărat”; în „Împărate cereș”, „De tine se bucură ear' în alele felurite poezii de acest gen porale, lucrute după sfânta evanghelie.

Pagini din istoria României

de
G. COȘBUC.
1876—1878.

V. Risipirea Plevnei. IX.

În vremea aceasta, oștile noastre din fața Opanezului, erau de mult încercate cu Turcii lui Edem de prin redutele de acolo.

Turcii aveau la Opanez patru redute mari. Pe una, pe cea de către Miază-Noapte a satului, s'asvirlu colonelul Dona cu dorobanții din Vlașca și cu vînătorii batalionului întăiu. Turcii se împotriveau cu desăvârșire, apărând cu înverșunare reduta. Dar bătăuți în coaste de tunuri și 'n față de pedestrișe, ei fură gonii cu baioneta și dându-se 'ndărăt s'adunară în reduta cea mare din sat.

La reduta despre Miază-zi a satului s'asvirlu colonelul Sachelarie cu vînătorii batalionului al patrulea, cu dorobanții din Teleorman și cu puținii dorobanți din Ilfov ajutați de câte-va companii de linie. După o luptă strasică de plumbi și apoi după o năvală cu baioneta, Turcii se retraseră din redută, după vr'o două ceasuri de împotrivire, adunându-se și aceștia în reduta cea mare din sat.

La această redută se lupta însuși Edem pașă. Lupta era stăruitoare; Turcii s'apărau

cu cea mai din urmă mînie, focul lor era neîntrerupt, s'adunase pe capul lor toată oștirea noastră cătră era pe acolo.

Domnitorul Carol alerga în toate părțile și singur cărmuia luptele. La Opanez era svircolire mare, căci Edem își pusese toată puterea să fie în loc pe Români, ca să nu poată scobori în șesul Plevnei.

Ear pe șesul Plevnei era altă svircolire. Adil-pașa vîzându-se isbit în spate de dorobanții din Buzău și din Islomița, alături cu două regimente de linie, s'a întors spre Români, ca să-și asvirlă 'ndărăt spre Plevna și să-și scoată eară pe dealuri.

Acum lupta se petrecea în două locuri, sub dealurile Opanezului pe șesul orașului Plevna; și pe dealuri de asupra la redute.

În gura văii Bucova, oas'ea lui Adil își făcuse șant de apărare și se 'npotrivia dintr'însul apărând șesul. Colonelul Algju care intrase în Plevna cu batalionul, trebui să plece pe șes, căci după împușcături i se părea că Români au nevoie de ajutor. Și se încercară cu toții pe șes, și s'a pornit o luptă ne bună.

Era la ameazi. Pe deal dela redută lupta se făcea tot mai crâncenă, dar în urmă ai noștri răsbură pe Edem, îl încunjurară de toate părțile și-l năpădiră cu baioneta. Edem, cu o parte din oștire, a rădicat steag alb și s'a dat prins. Români

a pus mîna pe trei mii de luptători turci pe vr'o două-zeci de tunuri și pe toată munițiunea lui Edem.

Dar altă parte din oștirea lui Edem se mai împotrivia pe deal. Români o tot împinseră la vale apoi o asvirlu pe șes.

Și astfel, pe când s'apăra vitejește pe șes, Adil, se pomeni de-odată că de pe toate dealurile Opanezului îi curg în cap rămășițele oștirii lui Edem. Turcii alergau la vale în rușul capului, cu tunurile după ei, și se tot ingrămădau pe șes, aducând cu dîșii perirea lui Adil.

Din deal în deal și până în riu și în marginea Plevnei, șesul era plin de care încărcate cu bagage, parte ale oștirii turcești, parte ale locuitorilor Turci din Plevna care se gătiseră să fugă cu Osman. Printre care era o mulțime de femei și copii, boi și cai, capre și oi, corturi și tot felul de lucruri pe cari aveau de gând Turcii să le ducă cu ei.

Acum se făcu vîlmășag și un amestec de lucruri cum nu se poate închiui cu mintea. Oștirile turcești de pe dealuri s'adunară, de pretutindeni, și învîlmășagul creștea din ce în ce și mai mare.

Într'aceea pe muchia dealului se iviră tunurile române și începură să tragă pe șes în amestecul acela. Începură a sosi de pe dealuri și oștirile noastre. Încăierarea era nespuse de înfiorătoare. Tunurile române

trăgeau într'una în Turcii înfesuși pe pedestrișe trăsna din toate părțile mîștile oștirii turcești, încercate în vîlmășag de oameni, se îndesau mulțimea de care și își făceau adăposturile încărcate și din harabalele rilor. Ghiulele noastre și plumbii acum numai în soldați, ei și în mulțimea pacinicilor Turci, în copii, în bătrîni, în femei. Unii peste alții cădeau grăbiți. Boii speriați își rupeau funiile și se cămpiau, mușind și dând orbis peste carele săriau în aer lovite de obuz mugete și răguete și vaete umpleau văle și totul era un jaluic amestec de carne și de dobitoace trîntite la pămînt.

Și tot curgeau, curgeau într'una oștirile române și isbiau de sus de pe dealurile grămadă.

Adil alerga pe șes, dând porunci frîngîndu-și mîinile de desăvârșire. Văzînd că șesul orașului e pierdut. Dete poruncă oștirii mai de pe lângă riu să se ducă peste pod și s'ajute pe Osman. De-însă, Adil văzu că oștirea sa în luptă meargă înainte spre Viș, se dădu par'car fi fost împinsă din față. Că s'a dus vestea despre pricina acestei mîștiri, Adil a căzut jos de pe deal spaimă și de mîhnire.

Oștirea sa era împinsă de a lui Osman Batalioanele lui Osman se retrăgeau în riu, pe șesul orașului.

NOUȚĂȚI

Arad, 30 Martie 1900.

Absolvarea preoților de la serviciul curților cu jurați. Ministrul ung. de justiție a adresat un circular președinților tuturor tribunalelor și curților cu jurați, prin care spune, că toți preoții sunt scutiți de serviciul curților cu jurați, adică n-au să fie obligați ca jurați la nici un fel de proces.

Benedetti, diplomatul francez, care la 1870 era reprezentantul Franței pe lângă țara regală prusiană, a murit. El unul dintre cei cărora mai mult li-se atribuie că în Franța a provocat războiul din 1870. În anul 1870, la Bâta, el a avut o discuție acerbă nepăcătoasă cu regele Wilhelm, care, nesocotindu-l și bruscându-l, a fost primul ori mai bine pretăcutul provocării războiului.

Deputați mireni la sinodul arhidiecezan mai sunt aleși: Ioan cav. Pușcariu, Nicolae Garoia în cercul Branului, Dr. Șenchea și George Borsa în cercul Brașovului, Virgil Onișiu și Arseniu Vlaicu în cercul Brașovului, Dr. N. Vecerdea și Ștefan Ivan în cercul Mediașului, Leontin Șimonescu și Demetriu Comșa în cercul Dejului, Dr. Ioan Mihai și Iosif Orbonas în cercul Devei, Dr. Iosif Pușcariu și Dr. Ștefan Meșianu în cercul Treiscaunelor.

Un deputat fruntaș al partidului ungar decedea de la putere, baronul Bela Aczél, a căruia moarte a avut loc în Budapesta în vârstă de 50 de ani. Viața i-a curmat-o infarct, trecută în apăsătoare plămâni.

O întimpinare Referitor la corespondența datată din Oradea-Mare și publicată în Nr. 33 din Faur (3 Martie) a. c. arăta că arhidieceza noastră, d-nii protopopi gr. or. Bihor ne trimit o declarație, în care spun: „Ne simțim îndemnați a declara conștiința noastră de preoți sus și tare nu corespund adevărului, ci sunt numai instrumente tendențioase, — căci nici am dus la război, nici am susținut consistor ca să acopere neglijența noastră, ci a susținut d-nul prin munca lui săsă, fără ca în decursul activității sale să fi acoperit sau spriguit neglijența sau să fi făcut ceva, ear conventicole cu numitul când nu am ținut în scop de a propăganda în biserică, — și dacă noi propăganda ne-am adunat în conferință, o am făcut în interesul cauzelor publice, dar nu am consultat numai asupra măsurilor care am avea a le lua întru delăturarea marelui piedeci ce zilnic le întimpinăm în afacerile publice administrative și deosebi în afacerile școlare și ne-am înțeles asupra modului cum să procedem în conferințele noastre pentru-ca afacerilor noastre administrative să putem da un curs mai spor-

Luăm act. Am întreba însă: prin ce drept d-nii protopopi s-au grăbit să se înțelească și acum pentru a spăla pe d-nii preoți? Când au fost înșiși chemați la consistoriu prin președintele episcopului, au venit în absență? Și cine i-a convocat în conferință, când singur episcopul are drept a face aceasta?

Cât despre certificatul ce-l dau d-nii preoți, preavenerații protopopi să nu se pușcă asupra sinodului, ci lase asta în judecata sinodului, care și peste domnia lor este drept a judeca.

Pașa Patliciu ca denunciant. Am aflat că cu multă măhnire sufletească, că în neastâmpărat, malițios și nesățios, din cauza nedumeritei ure personale de profesorul de aci dl. Al. Mihulea, cu intențiosul scop de a-l ponegri pe acest bărbat și profesor diligent, a luat în „Trib. Popor.” Nr. 43 din acest an, și aceasta a mers la primarul orașului și a cerut să se cetească corespondența scrisă de cutari „colectanți”, în care corectă și nedreptățe se face amintire despre oarecare nedreptățe a primarului, că acesta să fi permis o „colectare”, fals și mișcătoare informând pe primarul, că aceea corespondență numai profesorul Mihulea a scris-o, descriindu-l pe dl. profesor cu cele spurate culori.

Dar știe ori-care om cinstit și nepreștat de ură, locuitor din Timișoara, că un profesor nici scriitoriu de jurnale nu are atât mai puțin să se ocupe cu necăde de politică.

Aceasta o știe prea bine chiar și vicelanul de denunciant, cum dară și cu ce obraz pașa nespălatul se încumetă la asemenea josnice denunțări, demne de un vagabund de stradă!

Oare acest nerușinat de denunciant, tot el să fi dus primarului nostru și Nr. 38 din „Trib. Popor.” în care se oglindează virtuțile lui, a pașei demne de ocară? Atunci, cum de acest denunciant nu a denunciat primarul nostru și pe acel impertinent și ticălos intrigant, pe confratele „Ego”, care pe unit sătenii din comuna Mehala i-a îndemnat să-și revocare subscrierile lor puse în cutare recurs, cu alte multe valoroase subscrieri din această comună, pentru ca comuna Mehala să nu ajungă lipită orașului Timișoara!

Ce zici, pașă denunciant, intrigant și gros de nas, denuncia vei primarului și pe acel miserabil, sau noi să-l denunciăm? Dar vezi, noi nu facem aceasta căci — creștini suntem.

Rușine! Și încă ce rușine pentru biserică noastră și clerul nostru, când un demnitar bisericesc (n'ar mai fi!) pe sine, până la cea mai inferioară treaptă a rangului din societatea omenească se degradă, la rangul de spion, denunciant, și numai spre a-și satisface urea și malițioasele lui pofti, de a se răbuna și a ponegri, de o parte, eară de alta parte, de a seduce și prin aceasta a împinge pe onorab. primariu la odiul Românilor ca apoi tot el să poată striga: „vedeți ce dușmanii!”

Să crezi că cu asemenea spurcate denunțări faci bune serviciu bisericeii și așa lipsite de credincioși, sau doară prin asemenea viclenii crezi a te face — temut? Atunci, rămâi precum ai rămas, singur în biserică, căci prin minciuni și intrigă, ai înstrăinat aproape tot poporul dela biserică. Timișoara. i. p.

Crâșmar nevrednic. Sub acest titlu ni-se scrie o lungă plânsoare în contra crâșmarului Leon Petric din comuna Tecsești. Se spune anume, că d-nul, deși Român, se poartă cu oamenii mai rău decât un Jidan: îi înșală, îi îmbată cu sîla, îi batjocurește și, după-ce i-a amestecat cu spiritul său, ia hainel-o oamenilor și le murdărește în noroiu sau în lăturar; adese-ori ațîță pe cei mai tineri în contra oamenilor pațnici, ear d-nul își petrece la sfârșite dntre oameni.

De aceea — sfătuește corespondentul nostru — să ocolim crâșma lui Petric, și toate crâșmele. Să ne ferim cu toții de beuturi otrăvicioase, că beuturile acestea nu fac nimărul nici un bine; din contră, ele ne împing la sărăcie și la stricarea de sărăcite; ear în schimb vedem că chiar și crâșmarii de-ai noștri, după-ce ne golim pungile în crâșma lor, — ne mai și batjocoresc. Să învățăm dar minte, că va fi spre binele nostru. — Un pășit.

„Istoria Legii noue”, scrisă de Dr. Victor Szmigelski. Tomul II: Isus ca preot. Cu aprobarea preaveneratului Ordinariat metropolitan gr.-cat. de Alba-Iulia și Făgăraș. — Sub acest titlu a apărut în Blaj și ni-s'a trimis un mare volum, în format 8° mare, care se estinde pe 320 pagini. Prețul: 3 coroane 40 fileri (4 lei) și se poate comanda de la autorul din Blaj. — Venitul curat al opului va fi o contribuție la formarea unui fond provincial de salarizare a preoților și învățătorilor din arhidieceza Blajului.

Din Măderat primim următoarele: Vă rog să publicați următoarele: Ca răspuns la provocarea păr. Tereberți din Nr. 50 al „Tr. Pop.” vin și răspund, că înzădar se ventilează știri că ar fi abandonată deciziunea adusă în conferințe, că nu e adevărat. Oamenii de omenie — cred, că și vor ține parola, ca a'at mai vârtos că vestea despre retrăgerea lui Groșoreanu nici nu sustă. Ce poate fi cauza, de astfel de lucruri se publică nu știu! — Sau mai bine zis, nu vreau să știu. Încă odată repetez, că oamenii de omenie și vor ține cuvântul dat. Ear minoritatea conform parolei date, trebuie să se supună voinței majorității. Atâta am avut de a răspunde de-ocamdată. Măderat, la 27/III.

P. Vancu.

Moneta română. E de interes a cunoaște numărul pieselor române de aur, de argint și de aramă, ce sunt azi în circulație. Moneta de aur română reprezintă suma de 7,725.000 lei. Moneta divizionară

de argint reprezintă suma de 57,700.000 lei și moneda de aramă 5,345.000 lei. Numărul pieselor de monedă de aramă este de 102,250.000, dintre care 65 milioane de piese au fost bătute la monetăria din Birmingham și restul la monetăria din București.

Monumentul lui Garibaldi în Franța. Lunia trecută s'a desvânit în orașul Dijon din Franța un monument al lui Garibaldi, pe care orașul l'a ridicat în onoarea eroicului luptător italian. La festivitate a participat și ministrul francez de culte și instrucție publică Leygues, apoi numeroase deputațiuni și în public foarte numeros. Cu prilegiul desvâlirei monumentului s'au rostit mai multe vorbiri. După primar a luat cuvântul fostul căpitan al așa numitei „Armée des Vosges”, dl. Soubeiran, care a preamărit curagiul și cavalerismul lui Garibaldi în lupta pentru libertate, precum și eroismul luptătorilor lui. Ministrul francez al instrucției luând cuvântul sise, că prin desvâlirea monumentului Garibaldi, orașul Dijon nu s'erbătorește numai pe erou, ci a făcut destul recunoștinței și gratitudine naționale. Rolul lui Garibaldi, — sice ministrul — a consolidat înțelegerea dintre Franța și Italia, ear statua desvâilită acum va fi totdeauna simbolul înfrățirii, ce unește pe cele două națiuni.

O plânsoare. Ni-se scriu următoarele: În timpul din urmă s'a înființat în comuna Bozovici un cor vocal bisericesc care e fala comunel. După-cum este cunoscut corul acesta a dat și unele petreceri, când noi coriștii am fost lăudați chiar și din partea străinilor. Acum însă toată bucuria noastră a coriștilor s'a prefăcut în înținare, pentru-că, deși maestrul nostru de cor e neamț și voinște și mai departe a ne învăța, totuși nu poate; de-oare-ce secretariul corului, preotul Nicolae Bihoiu îl împiedecă în lucrare. Ca preot d-nul e chemat în prima linie a sprigini corul nostru, și cu toate acestea tocmai d-sa vrea să-l nimicească. Noi însă nu vom lăsa. M'am adresat către casarul corului ca să facă rînd să ne pregătim și să cântăm la sf. Paști. Acesta mi-a răspuns, că de mai multe-ori s'a adresat către secretariul corului, ca să chieame pe membrii la ședință, dar preotul Nicolae Bihoiu, ca secretar tot de-atâtea-ori i-a răspuns, că nu vrea și că d-nul abdice de secretar; trist lucru. De astădată însă nu înșir mai multe, în nădejdea că va fi mai bine de aci încolo.

Un corist.

Mulțămintă publică! Tuturor amicilor și cunoscuților, earl din cauza loviturii primite prin pierderea în veci neuitatei mele soții s'au alăturat durerilor mele prin expresiunea și emiterea condolenței lor, din stăruia-mi inimă vin a le mulțumi profund. Socodor, 3 Martie.

Demetriu Nadaban, învățător.

Un dresor de cai care a stat în serviciul mai multor case, la nobilii din Ungaria în această calitate; ocupându-se exclusiv în decurs de peste 20 ani cu dresatul cailor la călărit și trăsură — își caută aplicație ca dresor de cai la vre-o curte boierească din România.

Doritorii a se adresa la George Borbeiliu (de origine român) în Temes-Ujfalu (Ungaria).

Posta redacției.

— Economilor: Dumitru Todor, Ioan Chill al Savului, George Crișan, George Dumitru, George Moș și Pavel Crișan în Măscu: Luăm la cunoștință ceea ce le aduceți în apărarea preotului d-voastre.

— D-lui I. Saberca în Prilipeț: Prea multă vorbă despre o simplă alegere. Un articol așa de lung și încă neisprăvit — nu putem publica. Scrie-ne pe scurt de tot.

— I. C. în Cermeiu: Nu am primit.

— Samson Cioara în Tecsești: Poesii populare și strigături publicăm numai în foaie; în broșuri separate însă — nu.

— Abon. 2129 în Budaria: Afacerea, ce ni-o spunți, e de foarte puțină însemnătate. N'are înțeles s'o punem în foaie.

Posta administrației.

D-lui George Sonca în Marcovacs. Cărțile ce le cereți nu le avem.

D-lui Ioan Bercia în Ciuchiciu: „Amicu Poporului” se află de vînzare la administrația foilor noastre și se trimite după primirea banilor de 1 coroană și 10 fileri porto, prin mandat postal.

D-lui Vasile Contig în Goștita: Pe anul trecut 1899. Am primit; pe anul acesta așteptăm.

D-lui Mihail Conțig în Cămpeni: Noi v'am cerut pe anul acesta, în avis se spune că dacă în trecut e plătit, atunci pe anul 1900 reînviți abonamentul.

D-lui Pantelie Bugariu în Tâsăd: Am primit, sunteți schitați până la 31 Martie anul acesta; vă mulțumim.

St. D. I. Bir. în Ohaba Fergaciu: Taxa e 4 cor. pe an, începînd cu 1 a Ianuarie, cele trimise, când le va veni rîndul; dacă sunt publicabile, se vor publica.

D-lui Mihail Oarcea Inv. în Valea-mare, cerete ce le cereți se află de vînzare la autor dl. Ioan Tuducescu în Lipova (Lippa).

ECONOMIE.

Cereale (bucate).

De aci încolo prețurile pe pietele se scotesc în coroane și după 50 chilograme, ear' nu ca și până acum, după măsura metrică (100 chilograme).

Prețurile dela 30 Martie n.

În Arad:

Grâu cel mai bun . . . cor.	6.95—7.15
Grâu mijlociu	6.85—6.90.
Cucurus	4.65—4.70.
Săcară	5.85—5.40.
Orz	5.80.
Ovăz	4.80—4.40.

ULTIME ȘTIRI

Episcopul Popea și șoviniiștii.

Era de prevăzut: s'erbătoretea la București a episcopului Popea i-a scos din minți pe șoviniiștii exaltați. Astfel „Magyar Szab” de azi cere ca guvernul să-l aștepte pe veneratul episcop al Caransebeșului la graniță cu . . . gendarmii! Întru că. vezi Doamne, mergînd și vorbind la București, prelatul român a păcătuit deja greu. Ear i'preamărind pe Șaguna, a călcat legile țării, a tratat patria, a insultat nația maghiară, — și așa mai departe, căte stupidități și realități e în stare să scrie un Lessenszky fără „secție”.

Noroc însă că nici chiar între Unguri nimeni nu mai ia în serios palavrele lui Bánffy.

Goana contra d-lui Lucaciu.

Se știe, că abea sosit la parochia sa, dl. dr. V. Lucaciu a și fost chemat la judecătoria ungurească din Baia Sprie. Un nou proces s'a pus la cale împotriva energicului luptător național.

Dl. dr. V. Lucaciu a făcut apel în contra punerii sale sub acuză și mai ales a selbăticiilor cu care este tratat de când s'a întors de la Roma.

D-lui dr. V. Lucaciu nu-i este permis nici din sat să iasă. Gendarmii îl păzesc zi și noapte. Chiar la înmormîntarea din zilele trecute a socrului său, numai cu mare greutate a putut merge.

La 16 c. judele de instrucție Ember Géza din Oradia-Mare a întiințat pe dl. dr. V. Lucaciu că apelul ce facuse în contra punerii sale sub acuză, s'a respins și în curînd decii vom asista la o nouă osîndire a luptătorului național dr. V. Lucaciu.

Alegerea dela Radna.

Eri în 29 l. c. s'a ținut în Radna alegerea de deputat dietal pentru cercul electoral al Radnei. Au fost, cum se știe, doi candidați: Vancó Gyula din Budapesta și Nemes Zsiga din Arad, amîndoi cu program guvernamental.

A fost ales Vancó cu 740 de voturi față de rivalul său Nemes, care a intrunit numai 119 voturi și își retrăsese de altfel candidatura.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Șirlianu.

Concurs de licitațiune minuendă.

In scopul renovării bis. gr. ort. române din COVASINȚ cu preliminarea sumei de 7752 cor. 92 fil. se publică termin de limitare ținând la 25 Martie (7 April) 1900 anteamiaz la 11 oare in școala din Covăsint.

Condițiunile de limitare planul și preliminarul de spese in oarele oficiöse se pot cere la oficiul parochial din loc.

Covăsint la 13/26 Martie 1900.

NICOLAE COLF,
pres. com. paroch.

432 1—2

Banca generală de asigurare mutuală. „TRANSILVANIA“

423 8—

IN SIBIU.

asigurează pe lângă cele mai favorabile condițiuni:

1. in contra primejdiei de foc și de explosiuni; clădiri de ori-ce fel măruri, produse de câmp, mobile ș. a.;

2. pe viața omului in toate combinațiunile, precum: asigurări capitaluri in cazul morții și pentru terminuri fixate, de zestre și de rentă.

Deslusiri se dau, și oferte de asigurări se primesc din comitatele Arad, Bichis, Bihor, Ciănad, Caraș-Severin, Timiș și Torontal

Agentura principală din Arad.

Strada (Széchenyi Nr. 1. casa dlui avocat Dr. Virgil Bogdan etagiul I precum și prin agenturile ceruale și speciale.

Imprumuturi ieftine pe amortisație

Recomand in atențiunea on. proprietari de pământ și proprietari de case in Arad-centru, că prin mijlocirea mea pot obține până la cele mai mari sume și pe lângă condițiuni foarte favorabile

Imprumuturi ieftine amortisaționale cu amortisație 15—50 ani.

Nu comput înainte nici un fel de remunerație, convertesc datorii veștice de asemenea la dorință anticepez de la mine cheltuelile de intabulare.

Provocându-mă la faptul, că de mai mulți ani la foarte numeroși inși-am implinit spre cea mai mare mulțumire a lor trebuințele de imprumuturi, rog cu toată stima pe on. domni proprietari de pământ și proprietari de case, ca in propriul lor interes cu deplină incredere să se adreseze mie cu afacerile lor de imprumuturi.

Imprumuturile sunt pe camete de 4% 4 1/2 și 5% pe lângă amortisare corespunzătoare din capital

Institut de imprumut pe imobile și moșii

Szűcs F. Vilmos

ARAD, F6-nt Nr. 5, vis-à-vis cu moara Széchenyi.

220-

H. Rosenblüh și soț, în Arad, Piața-Libertății 19.

Novitățile noastre in stofe de primăvară

au sosit și le avem in asortiment bogat.

Mostre in provință trimitem gratuit.

Se pot căpeta in mare asortiment: covoare, perdele, plapome, saltele de cea mai bună calitate.

H. ROSENBLÜH și soț, ARAD.

H. ROSENBLÜH și soț, ARAD.

Panași și pânzături pentru masă, stergare, damaste și sta fire (truso) pentru mirese le avem solid confecționate și in asortiment bogat și in manent in deposit.

H. ROSENBLÜH și soț, ARAD.

Ciostroși împletiti de robi pentru dame, bărbați și copii, pe lângă toate urcarea continut a prețurilor, procurându-ți in contândem și mai departe tot cu prețurile cele vechi.

Mănuși glace de Praga pentru dame, cu trei nasturi, părechia . . . . . 85 cr.
Veritabile mănuși de Carlsbad pentru dame, cu patru nasturi, părechia . . . . . 95 cr.

H. ROSENBLÜH și soț, ARAD.

425 1—3

Conducătorul prăvăliei: George Jankov'sts.